

Bam!

Terry Pratchett

Het eerste wat Tak deed, hij schreef zichzelf.
Het tweede wat Tak deed, hij schreef de Wetten.
Het derde wat Tak deed, hij schreef de Wereld.
Het vierde wat Tak deed, hij schreef een grot.
Het vijfde wat Tak deed, hij schreef een geode, een stenen ei.

En in de schemering van de grotingang kwam de geode uit en de Broeders werden geboren.

De eerste Broeder liep het licht tegemoet en kwam onder het uitpansel te staan. Daardoor werd hij te lang. Hij was de eerste Mens. Hij vond geen Wetten en hij werd verlicht.

De tweede Broeder liep de duisternis tegemoet en kwam onder een dak van steen te staan. Daardoor kreeg hij de juiste lengte. Hij was de eerste Dwerg. Hij vond de Wetten die Tak had geschreven en hij werd verduisterd.

Maar een deel van Taks levende geest zat gevangen in het gebroken stenen ei en dat werd de eerste trol, die ongevraagd en ongewenst door de wereld zwierf, zonder ziel en zonder doel, zonder te leren of te begrijpen. Bang voor licht en donker sloft hij voor eeuwig in de schemer rond, niets wetend, niets lerend, niets makend, niets wezend...

– uit 'Gd Tak 'Gar' (Wat Tak Schreef) vert. Prof. W.W.W. Wildbloed, *Gesloten Universiteitspers*, D 8,00. In het oorspronkelijke geschrift lijkt de laatste alinea van de aangehaalde tekst veel later toegevoegd in een ander handschrift.

Hem die een berg nie plet
Hem die de zon nie stopt
Hem die een hamer nie breek
Hem die vuur nie vreest
Hem die ze hoofd nie hange laat
Hem diamant

- *Vertaling van in een plak basalt gekerfde trolse ideogrammen, aangetroffen op het diepste niveau van de Ankh-Meurborkse stroopmijnen; geschatte ouderdom naar ruwstroopse maatstaven 500.000 jaar.*

B^{AM...} Dat was het geluid dat de zware knots maakte toen hij het hoofd raakte. Het lijf schokte en zakte achterover.

En daarmee was het afgelopen, ongezien en ongehoord: het volmaakte einde, een volmaakte oplossing, een volmaakt verhaal.

Maar zoals het dwergengezegde luidt: als er ergens rottigheid is vind je altijd een trol.

De trol zag het.

De dag begon volmaakt. Er zou maar al te gauw de klad in komen, dat wist hij best, maar deze paar minuten kon hij tenminste net doen of dat niet het geval was.

Douwe Flinx schoor zich eigenhandig. Dat was zijn dagelijkse verzetsover, een bevestiging van het feit dat hij... nu ja, gewoon Douwe Flinx was.

Weliswaar stond hij zich te scheren in een grote villa en terwijl hij dat deed las zijn bottelier hem stukken voor uit het *Nieuwsblad*, maar dat waren maar... omstandigheden. Degene die hem uit de spiegel aankeek was evengoed Douwe Flinx. De dag dat hij daar de Hertog van Ankh zou zien zou een beroerde dag zijn. 'Hertog' was gewoon een taakomschrijving, anders niet.

'Het nieuws gaat vandaag voornamelijk over de huidige... dwergse toestanden, meneer,' zei Van Wichelen terwijl Flinx het linke stukje onder zijn neus deed. Hij gebruikte nog steeds het vlijmscherpe open scheermes van zijn opa. Dat was een van de dingen die hem in de werkelijkheid verankerden. Bovendien was het ouderwetse staal heel wat beter dan het staal van tegenwoordig. Sibil, die een eigenaardige geestdrift voor moderne snufjes koesterde, bleef maar telkens opperen dat hij een van die nieuwerwetse scheerapparaten zou kopen met zo'n klein toverduveltje erin dat met zijn eigen schaarrazendsnel alles afknipte, maar Flinx had steeds voet bij stuk weten te houden. Als er al iemand in de buurt van zijn gezicht met een mes aan de gang ging dan was *hij* dat.

'Koemvallei, Koemvallei,' mopperde hij tegen zijn spiegelbeeld.

‘Nog iets *nieuws*?’

‘Niet als zodanig nee, meneer,’ zei Van Wichelen die zijn blik weer op de voorpagina richtte. ‘Een verslag van die toespraak van Grach Dijngruizer. Er staat dat er na afloop ongeregeldheden plaatsvonden. Verscheidene dwergen en trollen raakten gewond. Gemeenschapsleiders hebben tot kalmte gemaand.’

Flinx sloeg wat schuim van zijn mes. ‘Ha! Reken maar! Vertel es, Van Wichelen, heb jij als kind veel gevochten? Hoorde je bij een straatbende of zoiets?’

‘Ik had het voorrecht lid te zijn van de Houtpoterstraat Onbeschofte-lingen, meneer,’ zei de bottelier.

‘Echt waar?’ vroeg Flinx vol ontzag. ‘Dat waren nogal taaie rakkers als ik me goed herinner.’

‘Dank je, meneer,’ zei Van Wichelen gladjes. ‘Ik ben er nog steeds trots op dat ik altijd iets meer uitdeelde dan ik zelf ontving, wanneer het nodig werd om met de jongelui uit de Touwstraat het heikele onderwerp grondgebied aan te snijden. Bootwerkershaken waren hun favoriete wapen als ik me goed herinner.’

‘En het jouwe...?’ vroeg Flinx vol ontzag.

‘Ik had scherpgeslepen stuivers in de kleprand van mijn pet genaaid, meneer. Altijd bij de hand als de nood aan de man kwam.’

‘Grote goden, man! Daar kan iemand een oog door verliezen!’

‘Als je met zorg te werk gaat wel, meneer,’ zei Van Wichelen terwijl hij nauwgezet een handdoek opvouwde.

En daar sta je dan nu in je streepjesbroek en je botteliersjas, glimmend van de briljantine en moddervet, mijmerde Flinx, terwijl hij de huid onder zijn oren onder handen nam. En ik ben een Hertog. Het kan verkeren.

‘En heb jij *ooit* iemand horen zeggen “Jongens, ik heb wel zin in een ongeregeldheid”?’ vroeg hij.

‘Nooit, meneer,’ zei Van Wichelen en hij pakte de krant weer.

‘Ik ook niet. Ongeregeldheden komen alleen in kranten voor.’ Flinx keek even naar het verband om zijn arm. Het was evengoed een tamelijk ontregelende toestand geweest.

‘Staat er toevallig ook nog bij dat ik me er persoonlijk mee heb bemoeid?’ vroeg hij.

‘Nee, meneer. Maar er staat hier wel dat de rivaliserende groepen buiten op straat uit elkaar werden gehouden door het heldhaftige optreden van de Wacht.’

‘Gebruiken ze echt het woord “heldhaftig”?’ vroeg Flinx.

‘Jazeker, meneer.’

‘Mm, niet slecht,’ moest Flinx knorrig toegeven. ‘Schrijven ze ook

nog dat er twee wachtslieden naar het Gratis Hospitaal gebracht moesten worden, waarvan één met nogal ernstige verwondingen?’

‘Verrassend genoeg niet, meneer,’ zei de bottelier.

‘Mm. Typerend. Ach, nu ja... ga verder.’

Van Wichelen liet een bottelierskuchje horen. ‘Voor het volgende bericht wil je misschien liever je scheermes even laten zakken, meneer. Dat sneetje van vorige week leverde me een flink standje op van hare genade.’

Flinx zag zijn spiegelbeeld zuchten en liet het scheermes zakken. ‘Goed dan, Van Wichelen. Vertel me het slechte nieuws maar.’

Achter zijn rug werd er professioneel met de krant geritseld. ‘De kop van pagina drie luidt: “Vampier bij de Wacht?”, meneer,’ zei de bottelier en hij deed behoedzaam een stap achteruit.

‘Verdomme! Wie heeft ze dat verteld?’

‘Ik zou het niet kunnen zeggen, meneer. Er staat hier dat je geen voorstander bent van vampiers in de Wacht, maar dat je vandaag een gesprek hebt met een nieuwe rekrut. Er staat dat er nog flink wat onenigheid over deze kwestie heerst.’

‘Sla pagina acht eens op, als je wilt,’ vroeg Flinx. Achter zijn rug ritselde de krant opnieuw.

‘Nou?’ vroeg hij. ‘Daar zetten ze toch meestal die stomme politieke spotprent van ze?’

‘Je hebt toch *wel* je scheermes neergelegd, hè, meneer?’ vroeg Van Wichelen.

‘Ja!’

‘Misschien zou het verstandig zijn om ook een paar stappen bij het wasbekken vandaan te gaan staan, meneer.’

‘Hij gaat zeker over mij...’ zei Flinx verbeterd.

‘Inderdaad, meneer. Er staat een kleine, zenuwachtige vampier op afgebeeld en, met je welnemen, een meer dan levensgrote tekening van je eigen persoon, die met een houten staak in zijn rechterhand over zijn bureau leunt. Het onderschrift luidt: “Vind jij dat wachtslieden mogen staken?”, wat een grappige woordspeling is die aan de ene kant verwijst naar het verbod —’

‘Ja, dat kan ik zo ongeveer nog net volgen,’ zei Flinx mat. ‘Zou je nog kans zien om even naar buiten te wippen en het origineel op te kopen voor Sibil dat doet? Elke keer dat ze een spotprent van me plaatsen weet zij die te pakken te krijgen en dan hangt ze hem op in de bibliotheek.’

‘Meneer, uh, Braakziek weet je altijd raak neer te zetten, meneer,’ merkte de bottelier op. ‘En ik moet tot mijn spijt bekennen dat hare

genade me al opdracht heeft gegeven om voor *haar* naar het kantoor van het *Nieuwsblad* te gaan.'

Flinx kreunde.

'Verder wilde hare genade nog dat ik je eraan herinnerde,' ging Van Wichelen verder, 'dat zij en de kleine Douwe je om klokslag elf verwachten in het atelier van Meester Frans. Het schilderij bevindt zich in een belangrijk stadium, heb ik begrepen.'

'Maar ik –'

'Ze wondt er geen doekjes om, meneer. Ze zei dat als de commandeur van de Stadswacht niet eens een uurtje vrij kan nemen, wie dan wel.'

Op deze dag in 1802 schrok de schilder Metodik Schavuyt midden in de nacht wakker omdat er oorlogslawaai opklonk uit het laatje van zijn nachtkastje.

Alweer.

Slechts één klein lampje verlichtte de kelder, of liever gezegd, het gaf de duisternis verschillende texturen en scheidde schaduw van nog donkerder schaduw.

De gestalten waren vrijwel niet te zien. Met gewone ogen kon je onmogelijk uitmaken wie er aan het woord was.

'Hier mag niet over gesproken worden, begrepen?'

'Niet over gesproken worden? Maar hij is *dood!*'

'Dit is een zaak van dwergen! Het mag de Stadswacht niet ter ore komen! Die hebben hier niks te zoeken! Wil iemand van ons die lui hier beneden zien rondbanjeren?'

'Ze hebben ook dwergse wachters...'

'Ha! *D'rkza*. Te lang in de zon geweest. Dat zijn nu gewoon maar korte mensen. *Denken* ze op z'n dwergs? En Flinx blijft natuurlijk maar graven en begint met die malle lorren en vodden die zij weten noemen te zwaaien. Waarom zouden we zo'n schending moeten toelaten? Bovendien is dit toch nauwelijks een raadsel. Dit kan alleen een trol gedaan hebben, nietwaar? Ik zei: *Nietwaar?*'

'Zo is het gebeurd,' zei een gestalte. De stem klonk zwak en oud en eerlijk gezegd nogal onzeker.

'Het was een trol, absoluut,' zei een tweede stem, bijna de dubbeltanger van de eerste, maar met iets meer overtuiging.

De stilte die vervolgens viel werd benadrukt door het altijd hoorbare geluid van de pompen.

‘Het kan alleen maar een trol geweest zijn,’ zei de eerste stem. ‘En men zegt toch ook altijd dat er achter elke misdaad een trol te vinden is?’

Er stond een kleine meute voor het Wachthuis op de Pseudopoland Yard toen Douwe Flinx op zijn werk aankwam. Tot op dat moment was het een mooie zonnige ochtend geweest. Zonnig was hij nu nog steeds, maar lang niet zo mooi meer.

De groep had borden bij zich. ‘Bloedzuigers oprotten!!’ las Flinx en ‘Weg met Slagtanden!’. De norske gezichten draaiden half bangig, half uitdagend in zijn richting.

Hij mompelde bijna onhoorbaar een lelijk woord.

Otto Chriek, de iconograaf van het *Nieuwsblad*, stond er onder zijn parasol sip bij te kijken. Hij zag dat Flinx naar hem keek en kwam aansjokken.

‘Wat kom jij hier doen, Otto?’ vroeg Flinx. ‘Plaatje schieten van een lekker relletje, soms?’

‘Iet ies nieuws, commandeur,’ zei Otto terwijl hij naar zijn glimmend gepoetste schoenen staarde.

‘Wie heeft je getipt?’

‘Tek doe alleen de plaatjes, commandeur,’ zei Otto en hij keek op met een gekwetst gezicht. ‘Trouwens, zelfs als iek het wist zou iek het niet kunnen zeggen, fanwege de Persfriahait.’

‘Vrijheid om olie op het vuur te gooien, bedoel je?’ wilde Flinx weten.

‘Dat heb je altaid miet friahait,’ zei Otto. ‘Niemand zai dat het loik was.’

‘Maar jij bent toch zelf een vampier!’ zei Flinx terwijl hij in de richting van de demonstranten gebaarde. ‘Vind jij het soms leuk dat ze hier de boel proberen op te hitsen?’

‘Het blaift nieuws, commandeur,’ zei Otto bescheiden.

Flinx staarde weer naar de meute. Die bestond grotendeels uit mensen. Er stond wel een trol tussen, maar hij moest toegeven dat die zich waarschijnlijk niet uit overtuiging had aangesloten, maar louter omdat er iets te doen was. Een vampier zou een kloppoor nodig hebben en een ontzettende hoop geduld om een trol in de problemen te brengen. Toch had het hele gedoe een goede kant, als je

het zo mocht noemen: dit voorvalletje leidde de aandacht tenminste even af van de Koemvallei.

‘Toch vreemd dat ze aan *jou* geen aanstoot lijken te nemen, Otto,’ zei hij iets kalmer.

‘Tja, iek bekleed kein ambt,’ zei Otto. ‘Iek heb kein zwaard en kein iensienje. Iek ben kein bedraigunk. Iek ben noer een loonsklaaf. En zai kunnen om mai lachen.’

Flinx staaarde de man peinzend aan. Daar had hij nooit eerder bij stilgestaan. Maar inderdaad... De kleine, opgedirkte Otto met zijn zwarte, roodgevoerde pandjesjas barstensvol zakken voor al zijn spullen, zijn glimmende zwarte schoenen, zijn zorgvuldig in een punt op zijn voorhoofd geknipte kapsel en vooral ook zijn belachelijke accent dat, afhankelijk van wie hij tegenover zich had, sterker of zwakker werd, zag er totaal niet bedreigend uit. Hij zag er lollig uit, als een geintje, een vampier uit het vari  t  theater. Het was eerder nooit bij Flinx opgekomen dat de grap juist andersom werkte. Als je ze aan het lachen maakt zijn ze niet bang voor je.

Hij knikte tegen Otto en liep naar binnen waar Sergeant Gebbetje Billekens – op een kistje – dienst deed achter de te hoge balie, met haar nieuwe sergeantstrepen glimmend op haar mouw. Flinx nam zich voor om dat kistje te laten vervangen door iets goeds. Er waren dwergse wachtslui die de pest in kregen dat ze nog steeds dat kistje moesten gebruiken.

‘Het lijkt me nuttig om een paar van de jongens buiten neer te zetten, Gebbetje,’ zei hij. ‘Niks uitdagends, gewoon om de lui buiten eraan te herinneren dat *wij* hier de orde handhaven.’

‘Lijkt me niet echt nodig, meneer Flinx,’ zei de dwerg.

‘Ik heb geen zin om een plaatje in het *Nieuwsblad* tegen te komen waarop de eerste vampierrekruut van de Wacht wordt gemolesteerd door demonstranten, korp–sergeant,’ zei Flinx streng.

‘Dat dacht ik al, meneer Flinx,’ zei Gebbetje. ‘Daarom heb ik Sergeant Angoea gevraagd om haar op te halen. Een half uur geleden zijn ze door de achterdeur binnengekomen. Ze laat haar meteen het gebouw even zien. Volgens mij zijn ze nu in de kleedkamer.’

‘Heb je dat aan *Angoea* gevraagd?’ vroeg Flinx, terwijl zijn hart hem in zijn schoenen zonk.

‘Ja, meneer,’ zei Gebbetje die bezorgd opkeek. ‘Uh... is dat een probleem, dan?’

Flinx staaarde haar aan. Ze is een prima, gedisciplineerd lid van de Wacht, dacht hij. Ik wou dat ik er nog twee zoals zij had. En ze had haar promotie meer dan verdiend, *maar*, bedacht hij, ze komt toch uit   berwald? Dan had ze er toch aan moeten denken dat het niet

helemaal snor zit tussen dat soort lui en weerwolven. Misschien is het mijn eigen schuld wel. Ik hou ze altijd voor dat alle wachtslieden gewoon wachtslieden zijn.

‘Wat? O, nee,’ zei hij. ‘Vast niet.’

Een vampier en een weerwolf in één vertrek, dacht hij, terwijl hij de trap op liep naar zijn kantoor. Tja, ze zouden er toch aan moeten wennen. En dat is nog maar het *begin* van de problemen.

‘En ik heb meneer Pessimaal naar boven gebracht en in de verhoorkamer neergezet,’ riep Gebbetje hem achterna.

Flinx bleef midden op de trap stilstaan.

‘Pessimaal?’ vroeg hij.

‘Die inspecteur van de overheid, weet je nog, meneer?’ zei Gebbetje. ‘Waar je het laatst nog met me over had?’

O ja, bedacht Flinx. Dat was het *tweede* probleem.

Het was politiek. Flinx had nooit erg veel greep kunnen krijgen op het politieke bedrijf; voor oprechte lieden zat het vol valkuilen. En vorige week hadden ze er met succes een voor hem gegraven, in het kantoor van Heer Ottopedi, tijdens het gewone dagoverleg...

‘Aha, Flinx,’ zei Zijne Genade toen Flinx binnenstapte. ‘Fijn dat je er bent. Heerlijke dag vandaag, niet?’

Tot nu toe wel, dacht Flinx toen hij de twee anderen bespeurde die in het vertrek aanwezig waren.

‘Heb je me nodig, heer,’ vroeg hij aan Ottopedi. ‘De Kiezelse Anti-Laster Stichting houdt een demonstratie in de Waterstraat en het verkeer staat al vast tot aan de Minderpoort...’

‘Dat kan wel even wachten, commandeur.’

‘Ja, heer. Dat is nu juist het probleem, heer. Dat doet het al.’

Ottopedi maakte een loom handgebaar. ‘Maar volle karren die de straat verstoppen zijn toch een teken van vooruitgang, Flinx,’ verklaarde hij.

‘Louter figuurlijk, heer,’ zei Flinx.

‘Hoe dan ook, ik weet zeker dat je mensen dat wel kunnen afhandelen,’ zei Ottopedi terwijl hij naar een lege stoel knikte. ‘Je hebt er tegenwoordig tenslotte erg veel. Een hele uitgave. Ga toch zitten, commandeur. Ken je meneer Jan Smit?’

De andere man aan de tafel nam zijn pijp uit zijn mond en keek Flinx maniakaal vriendelijk aan.

‘Volgggens mij nog niet,’ zei hij met uitgestoken hand. Het zou niet mogelijk moeten zijn om je g’s te laten rollen, maar Jan Smit

kreeg het voor elkaar.

Een vampier de hand schudden? Op je bolle ogen, dacht Flinx, al heeft-ie nog zo'n rare zelfgebreide trui aan. En dus salueerde hij.

'Aangenaam kennis te maken, meneer,' zei hij kordaat terwijl hij in de houding ging staan. Het was echt een *verschrikkelijk* kledingstuk, die trui. Hij had een misselijk makend zigzagpatroon in een heleboel vreemde, onaangename kleuren. Hij zag eruit als een zelfgebreid cadeautje van een kleurenblinde tante. Zo'n ding dat je niet durft weg te gooien omdat je bang bent dat de vuilnismannen je zouden uitlachen en je bakken om zouden schoppen.

'Flinx, meneer Smit is –' begon Ottopedi.

'Hoofd van de Ankh-Meurborkse Missiepost van het Überwaldse Geheelonthouders Verbond,' zei Flinx. 'En de dame die naast hem zit is volgens mij mevrouw Dora Duttem, penningmeesteres van voornoemde organisatie. Dit gaat over een vampier bij de Wacht, zeker, heer? Alweer?'

'Ja, Flinx, dat klopt,' zei Ottopedi. 'En ja, *alweer*. Zullen we dan allemaal eerst maar eens gaan zitten? Flinx?'

Er viel niet aan te ontkomen wist Flinx, terwijl hij zich met tegenzin op een stoel liet zakken. En dit keer zou hij het onderspit delven. Ottopedi had hem in een hoek gedreven.

Flinx kende alle argumenten om verschillende volken in de Wacht op te nemen. En het waren goede argumenten. Sommige van de tegenargumenten waren van een bedenkelijk allooi. Er werkten trollen bij de Wacht, *hopies* dwergen, een weerwolf, drie golems, een Igor en, niet te vergeten, Korporaal Bollebos*, dus waarom geen vampier? En het Geheelonthouders Verbond was een feit. Vampiers met de zwarte knoop van de Bond ('Geen Druppel!') waren ook een feit. Toegegeven, vampiers die het drinken van bloed hadden afgezworen konden een beetje eigenaardig zijn, maar ze waren slim en verstandig en als zodanig mogelijk een aanwinst voor de maatschappij. En de Wacht was de meest zichtbare 'sterke arm' van de stadsoverheid. Waarom dan geen voorbeeld stellen?

Omdat, zei Flinx' gehavende maar nog goed functionerende ziel, jij de pest hebt aan die rotvampiers. Geen gedraai, geen gehuichel, geen schijnheilige praatjes dat 'de mensen het niet willen' of dat het 'niet het juiste moment' is. *Jij* hebt een bloedhekel aan vampiers en het is verdomme *jouw* Wacht.

De drie anderen stonden hem aan te staren.

* Dit was een beetje lasterlijk jegens Bobo, moest Flinx toegeven. Bobo was een mens, net als veel andere wachtslui. Hij was alleen de enige die een certificaat bij zich moest dragen om het te bewijzen.

‘Menier Flinx,’ zei mevrouw Duttem, ‘het ies ons niet ontgaan dat er nog altheid kein lid van de Bond bai de Wacht werkt...’

Praat toch gewoon, mens, dacht Flinx. Ik weet dat je dat kunt. Vraag meneer Smit maar, die heeft in ieder geval wel een paar g’s over. Ik heb trouwens een nieuw argument. En dat is ijzersterk.

‘Mevrouw Duttem,’ zei hij hardop, ‘er heeft zich nog nooit een vampier gemeld die bij de Wacht wilde. Vampiers zijn geestelijk niet geschikt voor het leven van een smeris. En het is Commandeur Flinx, alsjeblijft.’

De kleine oogjes van mevrouw Duttem glommen van gerechtvaardigde kwaadaardigheid.

‘Oh, wil jai daarmiet zeggen dat vampiers... te dom zain?’ vroeg ze.

‘Nee, mevrouw Duttem, ik zeg dat ze verstandig zijn. En dat is nou net het probleem. Waarom zou een slim persoon voor achtendertig daalders plus toeslag per maand dagelijks de kans willen lopen om een schop tegen z’n klo– hoofd te krijgen? Vampiers hebben stijl, scholing, en een *von* voor hun naam. Ze kunnen wel honderd betere bezigheden vinden dan als smeris door de straten surveilleren. Wat wil je dat ik doe, ze *dwingen* om zich aan te melden bij de Wacht?’

‘Zouden ze dan gggeen officiersrang aangggeboden krijggen?’ vroeg Jan Smit. Er stonden zweetdruppels op zijn gezicht en zijn eeuwige glimlach was die van een maniak. Het gerucht ging dat het hem zwaar viel om zich aan de Gelofte te houden.

‘Nee. Iedereen begint als surveillant op straat,’ zei Flinx. Dat was niet helemaal waar, maar de vraag streek hem tegen de haren in. ‘En in de Nachtwacht. Goed om ervaring op te doen. Beter kan haast niet. Een week lang iedere nacht regen met overal nevels en water dat in stralen langs je nek loopt en rare geluiden in de schaduwen... dan pas komen we erachter of we met een echte smeris te maken hebben –’

Nog voor hij uitgesproken was besefte hij het al. Hij was er met twee benen ingetrapt. Ze hadden natuurlijk een kandidaat gevonden!

‘Dat ies nog iens koet nieuws!’ zei mevrouw Duttem en ze leunde triomfantelijk tegen haar rugleuning.

Flinx wilde haar wel bij haar lurven grijpen en roepen: Je bent geen vampier, Dora! Je bent er met een getrouwd, dat is waar, maar die werd pas een vampier toen het menselijkerwijs onvoorstelbaar was dat hij jou nog zou willen bijten! Alle *echte* zwarte knopers proberen zich gewoon en onopvallend te gedragen! Die dragen geen wapperende mantels, die zuigen geen bloed en die rukken al helemaal geen jongedames hun met baleinen versterkte nachtjaponnen van het